

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ไทยทรงค่า หรืออาจเรียกว่า ลาวโช่ง ไทยโช่งค่า ไทยคำหรือไทยคำ เป็นกลุ่มชนชาติพันธุ์ที่อพยพเข้ามาในประเทศไทย ตั้งแต่ในช่วงสมัยกรุงธนบุรี หรือราชธานีพุทธศักราช 2322 ด้วยเหตุที่กองทัพของสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรียกไปต่ออาณาจักรล้านช้าง โดยมีเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก (รัชกาลที่ 1) และเจ้าพระยาสุรศึกพิษณุวาริราช (กรมพระราชวงศ์วังบวรมหาสุรสิงหนาท) เป็นแม่ทัพ หลังจากเสร็จสิ้นการสงครามจึงได้การต้อนผู้คนเข้ามาในอาณาจักรสยาม เป็นจำนวนมาก และจัดให้ผู้คนเหล่านั้นไปตั้งบ้านเรือนอยู่ตามหัวเมืองต่างๆ ในภาคกลาง หลังจากนั้นในพุทธศักราช 2322 กองทัพของเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกและเจ้าพระยาสุรศึกพิษณุวาริราช ได้ให้ทัพเมืองหลวงพระบางไปตีเมืองทันต์ ญวนเรียกว่า เมืองชื่อหิ่ง เมืองม่อຍ ทั้ง 2 เมืองนี้เป็นลَاวทรงค่า (ผู้ไทยคำ) อยู่ริมเขตเมืองญวน ได้ครอบครองลَاวทรงค่าลงมาเป็นอันมาก และพากครอบครองลَاวทรงค่ามาถึงกรุงในปี พ.ศ. 2322 ซึ่งสำหรับลَاวทรงค่า เจ้าพระยามหากษัตริย์ศึกทรงโปรดให้ไปตั้งบ้านเรือนอยู่เพชรบูรี ลَاวเวียงและลَاวหัวเมือง ฝากโขงตะวันออกก์ทรงโปรดให้ตั้งบ้านเรือนอยู่สระบูรีบ้าง เมืองราชบูรีบ้าง ตามหัวเมืองตะวันตกบ้าง อยู่เมืองจันทบูรีบ้าง ถิ่นเชื้อสายมาจนทุกวันนี้ หลังจากนั้นก็ได้มีการ瓜ตต้อนผู้ไทยคำหรือลَاวทรงค่าเข้ามาในกรุง ถิ่นเชื้อสายมาจนทุกวันนี้ หลังจากนั้นก็ได้มีการ瓜ตต้อนผู้ไทยคำหรือลَاวทรงค่าเข้ามาในกรุง ถิ่นเชื้อสายมาจนทุกวันนี้ หลังจากนั้นก็ได้มีการพอยพ้ายถิ่นและขยายบ้านเรือนของตนเองในแอบภาคกลางหลายจังหวัด เช่น ราชบูรี สุพรรณบุรี และนครปฐม บางส่วนอพยพต่อยังภาคเหนือ แต่ที่อาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่นมากที่สุด คือ จังหวัดเพชรบูรี และในส่วนของจังหวัดอื่นๆ เช่น สุโขทัย พิจิตร พิษณุโลก กาญจนบุรี ลพบุรี และราชบูรี แต่ละแห่งมีจำนวนไม่นัก (สุมิตรา ปิติพัฒน์, บัณฑร อ่อนคำ และพูนสุข ธรรมากิมุข, 2521, หน้า 14-5 และ 9)

สำหรับในจังหวัดพิษณุโลก มีคนลาวโizi่่งหรือไทยทรงคำ อาศัยอยู่ในเขตอำเภอทางระกำ คือ ตำบลลนางระกำ ได้แก่ หมู่บ้านคลองวัดไร่ คุยยาง โปงหนือข้าว บึงคัด กรุงกรัก ยางแขวนอุ่น หนองเขากวย ตำบลบึงกอก ได้แก่ หมู่บ้านหนองบัว ตำบลพันเสา ได้แก่ หมู่บ้านแหลมมะค่า หนองตาเขียว หล่ายนานาง คงยางและบ่อทอง ตำบลลังอิทก ได้แก่ หมู่บ้านบ้านวัดกลาง ตำบลชุมแสงสังคม ได้แก่ หมู่บ้านคุยขาว คุยม่วง หนองนานาง หัวกระໄด หนองแพงพวช ตำบลหนองกุลา ได้แก่ หมู่บ้านบ้านใหม่คลองเจริญ ตำบลพันนาโนนิคม ได้แก่ หมู่บ้าน คลองน้ำเย็น รวมทั้งหมู่ 21 หมู่บ้าน นอกนี้ ไทยทรงคำหรือลาวizi่่งยังอาศัยอยู่ในเขตของอำเภอโพธิ์ประทับ ช้างและอำเภอ箭南 จังหวัดพิจิตรอีกจำนวนหนึ่ง (สมคิด ศรีสิงห์, 2521, หน้า 23-24)

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้เลือกพื้นที่ในการศึกษา คือ ตำบลพันเสา ซึ่งปัจจุบันยกฐานะ เป็นเทศบาลตำบลพันเสา ตั้งแต่เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2550 โดยประกอบไปด้วยหมู่ที่ 1 – หมู่ที่ 11 ได้แก่ บ้านหัวข้าว บ้านพันเสา บ้านหนองประดู่ บ้านบอนแดง บ้านนาหมัน บ้านแหลมมะค่า บ้าน หล่ายนานาง บ้านหนองบัวสีนาท บ้านหนองตะกู และบ้านมะค่างาม จำนวนประชากรทั้งสิ้น 6,069 คน (เทศบาลตำบลพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก) โดยหมู่ที่มีชาวไทยทรงคำ หรือลาวizi่่ง อาศัยอยู่มากที่สุด คือ หมู่ที่ 7 บ้านแหลมมะค่า หมู่ที่ 8 บ้านหล่ายนานาง และหมู่ที่ 11 บ้านมะค่างาม โดยไทยทรงคำในพื้นที่มีบทบาท มีส่วนร่วมและมีความสามัคคีในการอยู่ร่วมกัน บนพื้นฐานของ ความแตกต่างทางชาติพันธุ์ได้ดี

สาเหตุที่เรียกว่า ไทยทรงคำ ผู้ไทยคำ ไทยโซ่่ง ลาวโซ่่ง ลาวช่วงคำ หรือลาวทรงคำ ก็คือ ก่อนจะมาจากการลักขโมยของเอกลักษณ์ทางการแต่งกายของกลุ่มชาติพันธุ์นี้ ที่เน้นแต่งกายด้วยเสื้อผ้า สีดำ คำว่า “โซ่่ง” แหล่งมุนจากคำว่า “ส้วง” ซึ่งแปลว่า “กางเกง” ดังนั้น “โซ่่งคำ” จึงหมายถึง “ชาวผู้ใดที่นุ่งกางเกงคำ” ต่อมากำว่า “คำ” หายไป จึงเหลือแต่คำว่า “โซ่่ง” แต่ที่เรียกว่า “ลาวโซ่่ง” นั้น สันนิษฐานได้ว่า คงเป็นเพราคนไทยเหล่านี้อพยพมาจากดินแดนส่วนหนึ่งของอาณาจักรลาว และมีขนบธรรมเนียมประเพณีส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับคนไทยในราชอาณาจักรลาว จึงเรียกว่า “ลาวโซ่่ง” และอีกเหตุผลหนึ่ง คือ คนสมัยนั้นมักจะเรียกผู้ที่จากถิ่นอื่นอพยพเข้ามาอยู่ใหม่ว่า “ลาว” เมื่อ ลาวเวียง ลาวพวน เป็นต้น ดังนั้น ไทยทรงคำ หรือ ไทยคำ ก็คืออพยพมาอยู่จังหวัดเพชรบูรณ์ จึง พลอยได้รับการเรียกชื่อว่า “ลาว” ไปด้วย (เรณู เหมือนจันทร์เชย และลักษณา ดาวรัตนรงค์, 2542, หน้า 7)

พึ่งน้ำลาวโโซ่งหรือไทยทรงคำ เป็นกลุ่มชนชาติพันธุ์หนึ่งที่มีรากฐานทางวัฒนธรรม ภาษา และความเชื่อที่แตกต่างจากคนไทยกลุ่มนี้อื่นๆ โดยภาษาไทยคำหรือภาษาลาวโโซ่ง จะจัดอยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาไทย (Tai Family) มีลักษณะของครอบครัวขยาย (Extended Family) (สุมิตรา ปิติพัฒน์, บัณฑร อ่อนคำ และพุนสุข ธรรมภิมุข, 2521, หน้า 19)

สำหรับในเรื่องของความเชื่อ ไทยทรงคำหรือลาวโโซ่ง มีความเชื่อและนับถือในเรื่องผี และเรื่องขวัญเป็นอย่างมาก ความเชื่อเรื่องผีถือว่าเป็นรากฐานสำคัญของวัฒนธรรมและวิถีการดำเนินชีวิต ในสังคมของไทยทรงคำ พิธีกรรมและความเชื่อต่างๆ ของไทยทรงคำมักจะมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องผี นอกร้านนี้ความเชื่อเรื่องผียังเกี่ยวข้องกับการจัดลำดับชั้นทางสังคมแบบดั้งเดิม และการจัดลำดับชั้นนี้ยังมีอิทธิพลอยู่ต่อลักษณะของความแตกต่างในการประกอบพิธีกรรมและความเชื่อเรื่องความตายของสังคมไทยทรงคำในปัจจุบัน โดยการจัดลำดับโครงสร้างทางสังคมของไทยทรงคำนั้นจะแบ่งออกเป็น 2 ชั้นชั้น กือ ชนชั้นผู้ด้าวหรือผู้ท้าว เป็นกลุ่มที่สืบทอดมาจากการเจ้าเป็นชนชั้นปกครองที่มีตำแหน่งสูงในสังคม ตามความเชื่อของลาวโโซ่งหรือไทยทรงคำเชื่อว่า พวกรักเจ้าลงมาเกิดจากเมืองฟ้าหรือเมืองสวรรค์ สามารถติดต่อกับผีเมือง ซึ่งเป็นแหน่งหรือเทวดาได้ เมื่อตายไปแล้ว พวกรักเจ้าจะไปอยู่กับเมืองฟ้าดังเดิม หรือที่เรียกว่า “เรือนพานหลวง” ส่วนพวกรคนธรรมดายังคงอยู่ “ผู้น้อย” คือ พวกรักเจ้าได้ปกครอง เป็นชาวไร่ชาวนา พวกรักเจ้าสามารถบูชาผีบรรพบุรุษของตนเองได้ แต่ไม่สามารถบูชาผีเมืองได้ เมื่อตายไปแล้วก็จะไปอยู่ที่ชั้นต่ำกว่าเจ้า คือ “เรือนพานน้อย” แต่ถ้าเป็นคนธรรมดามีฐานะยากจนเมื่อตายไปแล้วก็จะไปอยู่ “ลำดอบ” ซึ่งเป็นดินแดนคล้ายกับโลกมนุษย์เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ชนชั้นผู้น้อยจะถูกอบรมให้เชื่อฟังและยอมรับนับถือ การตัดสินใจของผู้ปกครองหรือผู้ท้าวเสนอ จนเป็น Jarvis ประเพณีที่ถือสืบทอกันมา จึงทำให้ไม่มีการตัดสินใจของผู้ปกครองหรือผู้ท้าวเสนอ จนเป็น Jarvis ประเพณีที่ถือสืบทอกันมา จึงทำให้ไม่มีการตัดสินใจในเรื่องของสิทธิทางอำนาจระหว่างกัน (สุมิตรา ปิติพัฒน์, บัณฑร อ่อนคำ, และพุนสุข ธรรมภิมุข, 2521, หน้า 22)

จากความเชื่อถึงกล่าวทำให้คนในสังคมไทยทรงคำยอมรับในโครงสร้างและสถานภาพทางสังคมดังกล่าวและอยู่ร่วมกัน โดยสันติ ดังนั้นสถานะของการกำหนด การตายและความสามารถในการตัดต่อกับผีจึงเป็นตัวแบ่งความสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้น ปัจจุบันชาวไทยทรงคำในพื้นที่ดำเนินพันธนาقة อำนาจทางระดับ จังหวัดพิษณุโลกยังคงยอมรับในความเชื่อเรื่องผีและการจัดลำดับความสัมพันธ์ทางสังคมดังกล่าวอยู่ ถึงแม้ว่าพวกรักเจ้า หรือ ผู้ท้าว จะไม่มีสิทธิอำนาจในการปกครอง

แบบ เช่น ในอดีต สภาพความเป็นอยู่และอาชีพจะคล้ายคลึงกันกับธรรมชาติ จนไม่สามารถแยกออกได้ว่าใคร กือ ผู้ตัว หรือ ผู้น้อย ยกเว้นในช่วงของการประกอบพิธีกรรมตามความเชื่อและประเพณี ดังเดิม ซึ่งพวกผู้ตัวจะต้องทำพิธีใหญ่โตกว่าผู้น้อย และใช้หม้อหรือคนที่เป็นชนชั้นผู้ตัว ซึ่งในพิธีกรรมต่างๆ กันทั้งสอง派จะไปช่วยเหลือกัน แต่ต่างฝ่ายค่างปฏิบัติตามแบบฉบับของตนภายใต้การยอมรับของอีกฝ่าย โดยไม่ส่งสัญญาณเสียง เพราะถือกันว่าเป็นประเพณีต้องปฏิบัติตามกันแบบนั้น

ความเชื่อเรื่องผีไม่ได้เพียงกำหนดลำดับชั้นในระดับสังคมเท่านั้น แม้แต่ในระดับครอบครัว และเครือญาติเองก็ เช่นกัน มีการจัดระเบียบครอบครัวโดยมีแนวคิดเรื่องผีเดียว กันเป็นสัญลักษณ์ ร่วมกันและการกำหนดลำดับความสำคัญของสมาชิก ไว้แน่นอนตามหลักอาชูโส ภายในครอบครัว คนเฒ่าคนแก่จะเป็นที่เคารพนับถือของลูกหลาน รวมทั้งเพื่อนบ้านใกล้เคียง ผู้ชายที่อาชูโสที่สุดจะเป็นหัวหน้าครอบครัว การจัดลำดับเครือญาติถือญาติฝ่ายพ่อเป็นสำคัญ เรียกว่า การสืบเชือสายหรือสืบผีฝ่ายพ่อ (Partrilineal Kinship) ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วต้องใช้นามสกุลและนับถือฝ่ายเดียว กันสามี (เรณู เมฆือนันทร์เชย, ลักษณะ ดาวัตถุแห่ง, 2542, หน้า 26 - 27)

ดังนั้นในสังคมของชาวไทยทรงคำ ผู้ชายจึงเป็นใหญ่ และมีอำนาจตัดสินใจทุกอย่าง ในครอบครัวจากสภาพทางสังคมและวัฒนธรรมของไทยทรงคำดังกล่าว จึงสามารถสะท้อนได้ว่า ความเชื่อเรื่องผี เป็นพื้นฐานสำคัญของการหล่อหลอมทางวัฒนธรรม สังคมและวิถีชีวิตของชาวไทยทรงคำ ซึ่งความเชื่อตั้งกล่าวข้างต้น ได้รับการสืบทอดส่งผ่านกระบวนการหล่อหลอมทางสังคม (Socialization) เรื่อยมา ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงของสังคม แต่ทว่าความเชื่อเรื่องผีกลับยังคงมีอิทธิพลอยู่ในระดับวิถีคิดและวิถีชีวิตของคนไทยทรงคำ ซึ่งไม่ใช่แค่เรื่องของการนับถือผี แต่เป็นการนำความเชื่อเรื่องผีมารองรับความชอบธรรมในสิทธิอำนาจทางประการ โดยเฉพาะสิทธิอำนาจที่แสดงออกผ่านโครงสร้างทางสังคม และพิธีกรรม บนพื้นฐานของความแตกต่างทางชนชั้นในสังคมที่ถึงแม้ว่าในปัจจุบันจะไม่มีความแตกต่างทางชนชั้นระหว่างชนชั้นปัจจุบันกับชนชั้นในอดีต แต่ก็ยังคงมีผลต่อการสร้างความชอบธรรม (Legitimatization) หรือการมีสิทธิทางอำนาจในระบบของโครงสร้างทางสังคม และพิธีกรรมอยู่ และนำมาซึ่งการยอมรับในสถานภาพและบทบาททางสังคมผ่านพิธีกรรมต่างๆ ของชาวไทยทรงคำ

จากลักษณะดังกล่าว นำมาซึ่งคำถามสำคัญว่า ความเชื่อเรื่องผู้ของชาวไทยทรงคำนั้นดำรงอยู่อย่างไรในระดับความคิดและการรับรู้ของคนไทยทรงคำ ความเชื่อเรื่องผู้ที่มีอยู่แสดงออกมาในรูปแบบลักษณะอย่างไร และส่งผลต่อการสร้างความชอบธรรมทางอำนาจหรือสิทธิอำนาจในระบบความสัมพันธ์ทางสังคมของไทยทรงคำอย่างไร โดยการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาความเชื่อเรื่องผู้ของชาวไทยทรงคำ ในพื้นที่บ้านพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- เพื่อศึกษาความเชื่อเรื่องผู้ที่มีผลต่อการสร้างความชอบธรรมทางอำนาจ/สิทธิทางอำนาจในระบบความสัมพันธ์ทางสังคมของชาวไทยทรงคำ ในพื้นที่ตำบลพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก
- เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความเชื่อเรื่องผู้ที่มีต่อพิธีกรรมและขนบ佳ีตทางวัฒนธรรมของชาวไทยทรงคำ พื้นที่ตำบลพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก

คำนำวิจัย

ประเด็นปัญหาหรือคำถามหลักของการวิจัยที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้ คือ ความเชื่อเรื่องผู้ของชาวไทยทรงคำนั้นส่งผลต่อการสร้างความชอบธรรมทางอำนาจหรือสิทธิอำนาจในระบบความสัมพันธ์ทางสังคมของคนไทยทรงคำอย่างไร ความเชื่อเรื่องผู้ดำรงอยู่อย่างไรในระดับความคิดและการรับรู้ของชาวไทยทรงคำ และแสดงออกมาในรูปแบบลักษณะอย่างไร

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาความเชื่อเรื่องผู้ของชาวไทยทรงคำ ในพื้นที่ตำบลพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก มีลักษณะอย่างไร ดำรงอยู่และถูกแสดงออกในรูปแบบใด และความเชื่อเรื่องผู้ของชาวไทยทรงคำส่งผลต่อการสร้างความชอบธรรมทางอำนาจหรือสิทธิอำนาจในระบบความสัมพันธ์ทางสังคมของชาวไทยทรงคำอย่างไร

ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ดำเนินพันเสา ในหมู่ที่ 7 บ้านแหลมมะค่า หมู่ 8 บ้านหล่ายนานาง และ หมู่ 11 บ้านมะค่างาม อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก ปี พ.ศ. 2556

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่จะศึกษาในครั้งนี้ คือ ชาวไทยทรงคำ จำนวน 10 คน ในหมู่ที่ 7 8 และ 11 ดำเนินพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก โดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากการลงพื้นที่ โดยใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และ ไม่มีส่วนร่วม (Non – Participant Observation) และการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลในพื้นที่

นิยามศัพท์เฉพาะ

ไทยทรงคำ หมายถึง กลุ่มนชนชาติพันธุ์หนึ่งที่มีรากฐานทางวัฒนธรรม ภาษา และความเชื่อที่แตกต่างจากคนไทยกลุ่มอื่นๆ โดยมีภาษาประจำกลุ่ม คือ ภาษาไทยคำหรือภาษาลาวโ丈 จัดอยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาไทย (Tai Family)

ความชอบธรรม (Legitimacy) หมายถึง ความเชื่อในความชอบธรรม (Belief in Legitimacy) ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม หรือส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างผู้ที่อยู่เหนือกว่า หรือผู้ปกครองกับผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครอง

พิธีกรรม หมายถึง การกระทำการทางศาสนา พิธีกรรมเป็นพฤติกรรมการแสดงที่สร้างความเชื่อนั่นให้ความคิดทางศาสนาไว้เป็นจริงอย่างนั้น ซึ่งพิธีกรรมในการศึกษาวิชาชีวะครั้งนี้จะเป็นพิธีกรรมเกี่ยวกับความเชื่อเรื่อง迷信 ของชาวไทยทรงคำ

ผี คือ สิ่งที่มนุษย์เชื่อว่าเป็นสภาพลึกลับ มองไม่เห็นตัว แต่อาจจะปรากฏเหมือนมีตัวตนได้อาจให้คุณหรือไทยได้มีทั้งดีและร้ายรวมถึงเทพยาดาที่คอยปกป้องคุ้มครองรักษา ให้คุณหรืออาจให้ไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องผีของชาวไทยทรงคำที่มีอิทธิพลต่อการสร้างความชอบธรรมทางอำนาจ/สิทธิอำนาจ ในระบบความสัมพันธ์ทางสังคมและวัฒนธรรมในสังคมของชาวไทยทรงคำ พื้นที่ตำบลพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการส่งเสริมอัตลักษณ์และพื้นฟูวัฒนธรรมของท้องถิ่น
2. ทำให้ทราบระบบความสัมพันธ์ทางสังคม ความเชื่อ พิธีกรรมและจารีตประเพณีทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเรื่องผีของชาวไทยทรงคำ พื้นที่ตำบลพันเสา อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก ซึ่งมีความเกี่ยวโยงกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมพื้นฐานดั้งเดิมของชาวไทยทรงในพื้นที่